

CAPÍTOL 4. ELS ANYS DE LA CONSOLIDACIÓ



Explicar els primers anys de la història de l'Horta és una tasca complicada, ja que queden pocs testimonis d'aquella època i, durant la guerra civil, bona part dels papers i de la història escrita del club van quedar destruïts. Com ja hem explicat, la Unió Atlètica d'Horta va haver de fer una peregrinació per diferents camps fins que es va establir al Feliu i Codina.

El camp no estava en gaire bones condicions, ja que només era un terreny de joc enmig de conreus. Tampoc s'hi va poder emplaçar la seu social del club, que va ser instal·lada al carrer Fulton, concretament al bar Quimet, un conegut establiment que encara avui dia podem trobar a la plaça Eivissa. L'únic habitatge que hi havia al camp estava destinat a l'empleat municipal s'encarregava del manteniment, el senyor Grau.

Quan va morir, als anys setanta, a l'època de la remodelació més important del recinte, l'habitatge va passar a ser la seu social del club. Des de poc després de la seva fundació, l'Horta va quedar integrat en el grup de Promoció del Campionat de Catalunya i va aconseguir molt bones classificacions, encara que no va poder pujar mai a la primera categoria. No van canviar gaire les plantilles dels primers anys de vida de l'Horta. Els jugadors eren força fidels als seus colors i, si no tenien ofertes de clubs de primer ordre, seguien defensant la samarreta del club del barri. El públic també era molt fidel, ja que, malgrat que els partits del seu equip es jugaven els diumenges a la tarda i coincidien, per tant, amb els del Barça, l'Espanyol o l'Europa, acudia en gran nombre al camp. Després dels Garriga, Benejam, Marcos, Ustrell, Cerdà, Martí, Rius, Farrivals, Urkanga, Peña i Nialet, que van integrar la primera alineació, van anar passant per l'Horta jugadors que van aconseguir força renom entre l'afició. Un equip que els més vells seguidors encara recorden és el que integraven el porter Soler, els defenses Àngel i Josep Guerrero, els migcampistes Doñate, Casals i Muñoz, i els avanters Francisco, Cañellas, Roc, Armengol i Sala.

En aquella època i fins molt després, la disposició tàctica dels equips era d'un 2-3-5, cosa que demostra que predominava el fútbol ofensiu. No podem oblidar tampoc els porters Ribó i Travé, l'excel·lent davantera integrada per Capmany, Ribet, Roc, Aliart i Muses o el carismàtic Joan Rovira, un jugador molt estimat, que es va incorporar al primer equip amb només 16 anys. En aquests primers anys, diversos equips utilitzaven el terreny de joc, ja que el Feliu i Codina no era d'ús exclusiu de la Unió Atlètica d'Horta.

El Turó de la Peira, la Sección Deportiva del Ateneo Cultural Hortense, el Coimbra, l'Hispania, el Racing de la Cooperativa i la Germanor Barcelonina disputaven els seus partits de competició oficial al mateix terreny de joc, ja que no disposaven de camp propi. Aquests clubs, però, també eren una font d'ingressos per a l'Horta, perquè pagaven per la utilització del camp. No hi havia cap problema en aquest sistema, tot i que, a finals dels anys cinquanta, durant el mandat presidencial de Josep Huguet, el Turó de la Peira va entaular un plet, ja que volia tenir sobre el camp els mateixos drets que l'Horta. La cosa no va anar a més perquè sota la presidència d'Andreu Cortés i per iniciativa de l'Horta, es va formar una cooperativa de clubs i es va regular l'ús compartit de les instal·lacions. L'any 1978, després de la remodelació, l'equip hortenc en va passar a ser titular únic.

ELS DRAGONS, L'EQUIP BRESSOL

Al camp de les Germanes, el terreny de joc que havia utilitzat el desaparegut Hortense, hi jugava un club molt popular, els Dragons, que tenia equips infantils i juvenils. Hi havia en les seves files uns quants nois que prometien, i la junta de l'Horta va arribar a un acord amb els seus responsables perquè es convertissin en una mena de filial o, més ben dit, de conjunt bressol.



Els millors elements dels Dragons passarien, doncs, a la disciplina blanc-i-negra si els tècnics de l'Horta ho creien oportú. La vinculació va donar molt bons fruits, perquè, dels Dragons, en van sortir, entre altres, dos jugadors que van fer història, Ramón Zabalo i Joan Rovira. Els Dragons només van posar una condició per acceptar ser el conjunt bressol, seguir portant la seva característica samarreta blava, i no la blanc-i-negra de l'Horta, per no perdre així els seus orígens i el seu estatus d'equip independent. No cal dir que aquesta petició va ser acceptada sense cap problema.



ZABALO, EL JUGADOR MES INTERNACIONAL

L'afició de l'Horta va començar a idolatrar un bon nombre de jugadors durant aquests anys vint i trenta. Si n'haguéssim de destacar alguns, podríem parlar de Ramon Zabalo, Josep Bardina i Guillem Buixaderas. Els dos primers van ser, posteriorment, jugadors del Futbol Club Barcelona. Zabalo, que va néixer al barri de Fort Pius, provenia, com hem dit dels Dragons. Del 1928 al 1936 va actuar en el F. C. Barcelona, amb el qual va arribar a disputar 236 partits jugant de lateral dret. Va aconseguir un gran prestigi pel domini i la col·locació que tenia de la pilota. No era gens lògic, aleshores, que una defensa tingués una tècnica tan depurada com la seva. Zabalo va ser onze vegades internacional amb Espanya.



Per la seva banda, Bardina va defensar els colors de l'Horta el 1934 i després va fitxar pel Barcelona. Va pertànyer al club blaugrana del 1935 al 1940, encara que la guerra civil li va impedir tenir continuïtat. Va disputar un total de 56 partits i va ser un dels integrants de l'expedició que el 1937 va fer una gira per Mèxic fugint del conflicte bèl·lic. També hi va anar Ramon Zabalo, així com figures de la categoria de Josep Escolà, Martí Ventolrà, Domènec Balmanya, Josep Iborra, Miquel Gual, Esteve Pedrol, etc. Guillem Buixaderas és un cas a part, ja que no va anar a cap club d'elit, però va portar a terme una extraordinària trajectòria en l'equip blanc-i-negre. Buixaderas, que era un extrem de depuradíssima tècnica, és considerat com un dels jugadors que ha deixat més empremta, tant humana com esportiva, en el club. El futbol, en aquella època, començava a ser l'esport de masses d'avui dia. Els jugadors, però, eren amateurs, encara que, fins i tot en clubs de segona fila, com l'Horta, acostumaven a rebre una compensació econòmica per jugar. Els blanc-i-negres percebien una nòmina mensual que va anar augmentant amb els anys. Poc abans de la guerra civil cobraven al voltant de les 60 pessetes. El 1936 va esclatar la guerra. Una guerra devastadora que va afectar tot un estat, i la Unió Atlètica d'Horta en va patir, és clar, les conseqüències, com totes les entitats esportives.